

ur Molnet -
icke-vetandets moln i vilket
själen möter Gud

Okänd författare

*»Jag är inte orolig om jag inte kan fatta detta ingenting, ty då älskar
jag det sannerligen så mycket bättre.»*

Om man är ingenstädes fysiskt, så är man andligt sett överallt

Om någon ville råda mig att rikta alla mina själsförmågor och hela min tankeverksamhet inåt och dyrka Gud i det inre, så skulle han visserligen säga vad som är alldeles riktigt och sant, men ändå skulle jag inte bry mig om att göra så, därför att jag befarar en fysisk och oriktig tolkning av det sagda. Men vad jag vill säga är detta: du får på inga villkor draga dig tillbaka inom dig själv. Jag vill inte att du skall vara utanför eller ovanför dig själv heller, och inte heller bakom dig själv eller vid sidan av dig själv.

»Nå», kanske du svarar, »var skall jag då vara? Ingenstädes, enligt din åsikt!» Och du skulle ha alldeles rätt! Ingenstädes, det är var jag vill att du skall vara. Ty när du är ingenstädes fysiskt, då är du överallt i andlig mening. Se därför noga till att din ande inte är bunden vid någonting fysiskt. Du kommer nämligen att finna att varhelst det föremål befinner sig som du har bundit din själ vid, där är du också i anden, lika säkert som att du är i din kropp där du kroppsligen befinner dig. Och fastän din naturliga medvetenhet numera inte kan finna någonting att livnära sig med, eftersom den föreställer sig att du ingenting gör, skall du ändå fortsätta att handla så, ja gör det av kärlek till Gud. Ge inte upp, utan arbeta energiskt på detta »ingenting», med oupphörlig längtan och vilja att få Gud, som ju ingen kan lära

känna. Jag säger dig uppriktigt, att jag mycket hellre skulle vilja vara ingenstädes i fysisk mening än jag vore en mäktig befälhavare och kunde befinna mig var jag än ville vara och njuta allting som om det vore mitt eget.

Byt gärna ut allestädes och allting mot detta ingenstädes och ingenting. Jag är inte orolig om jag inte kan fatta detta ingenting, ty då älskar jag det sannerligen så mycket bättre. Det är så värdefullt i sig självt, att ingen tankeverksamhet kan göra det rättvisa. Man kan lättare känna detta ingenting än se det, ty det är fullständigt mörkt och fördolt för dem som alldeles nyss har börjat betrakta det. Ty – för att nu tala tydligare – det är ett så överväldigande andligt ljus att det bländar den själ som lär känna det, och detta mycket mera än ett verkligt mörker eller frånvaron av fysiskt ljus. Vem är det då som kallar det för ingenting? Jo, det är vårt yttre jag, inte vårt inre. Vårt inre jag kallar det allt, ty tack vare detta lär vi känna den hemliga innebörden av allting, av fysiska likaväl som andliga ting, utan att behöva iakttaga varje föremål särskilt.

69

En människas livsåskådning förändras på ett förunderligt sätt genom den andliga erfarenheten av detta ingenting i dess ingenstädes

När en människa i sin ande lär känna detta ingenting i dess ingenstädes, så kommer hon att finna att hennes livsåskådning undergår den mest häpnadsväckande förändring. När själen börjar betrakta tavlan av sitt liv, så finner hon att alla hennes förflutna synder, kroppsliga och andliga, vilka hon begått från och med sin födelse, på ett hemligt och fördolt sätt har blivit målade på den tavlan. De möter hennes blick vart hon än vänder sig, ända tills hon efter mycket hårt arbete, många suckar ur djupet av sitt hjärta och många bittra tårar har tvättat bort dem allesammans.

Under denna andliga kamp känner hon sig ibland som en av de fördömda i helvetet i sin förtvivlan att någonsin kunna uppnå fullkomlighet och frid genom allt detta lidande. Många kommer fram till denna ståndpunkt på sin andliga resa, men eftersom deras lidande är svårt och de inte känner någon

tröst, börjar de återigen ge akt på det som hör denna världen till. De letar efter fysisk och yttre tröst som ersättning för den uteblivna och hittills oförtjänta andliga hugsvalelse, vilken de sannerligen skulle ha erhållit om de hade härdat ut. Den som härdar ut känner nämligen då och då hugsvalelse och har något hopp om fullkomlighet, eftersom han börjar känna, ja till och med se att många av de synder han begått håller på att utplånas tack vare den heliggörande nåden. Fastän han fortfarande måste lida, är han övertygad om att hans lidande en dag kommer att upphöra – det börjar ju redan bli allt lättare. Nu börjar han alltså att kalla det för en skärseld, inte längre för ett helvete.

Ibland kan han inte finna att någon särskild synd är skriven på tavlan, oaktat han fortfarande tänker på synden såsom varande något smutsigt som han inte vill undersöka närmare men som han är medveten om att det är han själv. I så fall kan det betecknas som den plågsamma följden av arvsynden. Ibland tror han sig vara förflyttad till det himmelska paradiset på grund av sin underbara glädje, tröst och hugsvalelse. Ja, ibland anser han det vara Gud själv, så ljuvlig är den frid och vila som han åtnjuter.

Hur som helst, han må tänka vad han vill – alltid kommer det att finnas ett moln av okunnighet mellan honom själv och Gud.

70

Liksom vi säkert kommer till andlig insikt när vår naturliga uppfattningsförmåga upphör, så uppnår vi den högsta kunskap om Gud som är möjlig tack vare den heliggörande nåden när vår andliga uppfattningsförmåga upphör.

Arbeta flitigt och så skyndsamt du kan på detta ingenting i dess ingenstädes, och lägg åt sidan ditt yttre fysiska sätt att skaffa dig kunskap och att undersöka saker och ting, ty jag försäkrar dig att den verksamhet som det nu är fråga om, den kan man inte fatta på det sättet.

Med dina ögon kan du endast uppfatta ett föremål efter dess utseende, huruvida det är långt eller brett, stort eller litet, runt eller fyrkantigt eller färgat. Med dina öron kan du uppfatta om föremålet åstadkommer något

ljud eller buller; med din näsa kan du uppfatta dess stank eller vällukt; med din smak om det är surt eller sött, saltat eller färskt, bittert eller behagligt; med din känsel huruvida det är varmt eller kallt, hårt eller mjukt, trubbigt eller vasst.

Gud och andliga ting har emellertid inga av dessa olika egenskaper. Lämnar fördenskull all din utvärtes kunskap genom sinnena, arbeta inte alls med sinnena, varken objektivt eller subjektivt. Ty om de som ämnar bli kontemplativa, inåtvända och andligt insiktsfulla skulle föreställa sig att de kunde höra, lukta, se, smaka eller känna andliga ting i yttre visioner eller i djupet av deras väsen, så vore de allvarligt vilseledda och skulle handla tvärt emot tingens naturliga ordning. Den naturliga ordningen innebär nämligen att vi med hjälp av sinnena kan förvärva vår kännedom om den yttre, materiella världen, däremot inte vår kunskap om det andliga genom sinnena. Genom att inse deras begränsning kan vi däremot förvärva sådan kunskap. När vi till exempel hör eller läser om vissa företeelser och när vi fastställer att vi med vår naturliga uppfattningsförmåga inte kan på ett tillfredsställande sätt beskriva vad de är, då kan vi vara alldeles säkra på att dessa företeelser är andliga och inte fysiska.

Det förhåller sig på samma sätt med det andliga, när vi försöker lära känna Gud själv i våra hjärtan. Ty även om en människa är hemmastadd i förståelsen och uppfattningen av alla de andliga ting som någonsin blivit skapade, så kan hon aldrig genom en sådan kunskap lära känna ett oskapat andligt väsen – och det är just detta som är Gud. Hon skulle kunna det genom att erkänna begränsningen av sina förståndsgåvor. Det som begränsar hennes förståndsgåvor är Gud, han allena. Fördenskull har den heliga Dionysius sagt; »Den kunskap om Gud som är mest gudalik är den som man uppnår genom icke-vetande.» Var och en som läser Dionysius' böcker kommer att finna att han klart bekräftar allt vad jag har sagt och ännu kommer att säga, från början och till slut. Annars skulle jag inte bry mig om att citera honom eller över huvud taget någon auktoritet. Det fanns en tid när det ansågs vittna om ödmjukhet om man inte sade något originellt utan att stödja det genom den Heliga skrift och lärda citat. Nu för tiden har det blivit brukligt att ståta med sitt skarpsinne och sin lärdom. Något sådant är inte nödvändigt för dig, och därför gör jag det inte. Den som är villig att höra vad jag säger, och den som är benägen för att tro får tro vad jag säger. Någon annan utväg finns det inte.